

FENYVESI OTTÓ (VESZPRÉM)

SÉDPARTI BLUES – AVAGY BLÚZOK A SÉD FELETT

(NEMDE KADENCIA?)

Évszázados freskók karórás Krisztus-arca lebeg az óceán felett,
„Isten szeméből könny szitál”,
fiát siratja vagy netán
a fiú siratja könnytelen az Atyát

*

kifürkészhetetlenek az útaid, Uram,
Ábrahám kezéből még kiverted a kést,
de megfeszítettetni hagytad fiadat,
akarhatok-e ezek után fiad lenni

*

kétgyökerű, egylombú fa
útlevél nélkül járja át élet és féreg
határőr nem állítja le majd a fűrész sem,
„Itt vagyok hát félúton, sehol”,
de addig is, amíg élek –
otthon is itthon,
itthon is otthon

*

térden lótt nemes ősöm,
Eszter, Eszter, gomba,
véreddel ömlik belőled halálig a strófa,
lettél iskolai tananyag,
a strófát is rólad nevezték el,
nekem a szívemet, lelkemet zúzta szét
a politika ágyúgolyója,
mint Münchhausen repüljek rajt
bele a kánonba?

*

óceánra vágytam,
lelkem vitorláját talán már bevontam,
s most itt ülök a Séd partján,
de még nem tészem le a lantot,
mert „*most bomló húrokon vonaglik az élet*”,
nevetséges „*hajótöröttek vagyunk*” a pár centi vízben;
ülök a Séd partján,
„*a margóra tolt emberfia*”,
vagyok a szél és vagyok a jegyzet,
de a patak partján is utánad vágyom,
óceán

*

láttam, mint úszna le a dinnyehéj a Séden,
ha nem akadna el folyvást a fenéken,
fölköttem a vers, víz csobog alattam,
dinnyédet nem, de díjadat kaptam

*

sírjukban is köztünk élő nagy elődeid
hűséges krónikása lettél,
halott vajdaságiaké –
komoran szegélyezik
a Vajdaságot utolsó útján

*

közelebb költöztem a tengerhez,
láttam, ahogy „*tengerbe hullanak a lázas napsugarak*”
a tenger felett „*tovaszállt*
az égen egy bárány”

*

kértél tőlem idegen újságokat,
színes, nagybetűs címlapokat,
beolvasztottad őket a nemzetköziségbe;
a betű türelmes, a papír mindent kibír,
én türelmetlen vagyok, nem bírok ki semmit,
kérek tőled idegen újságokat,
színes, nagybetűs címlapokat,
gyakorolni:, hogyan lehet
összeolvasztani idegen szövegeket;
segíts, adj egy jó mondatot nekem,
s a mondat talán szül új gondolatot,
ha már nem a gondolat szüli a mondatot

*

új lírát keress az *eltűnt időben*,
„fogy a téma, fogytán a csillagok, fogytán az angyalok”
szupersonikus a téma, nem jár gyalog,
robban és dübörög, szétveti a fejet,
régli líra békéjét őrzi az emlékezet,
nyomul sok versgerilla, verterrorista,
velük van tele az irodalmi lista –
„szellemi szőnyegbombázás” –
„csak hallgatni jó ilyenkor”

*

Berúgta az ablakot a hajnali nap lézersugara,
ripityára tört a néma csörrenés,
harsogott a részeg arKANgyalok kara –
ez a nap is jól kezdődik, na és?
messzire úszik a lerobbant éjszaka,
hátában a napsugár a kés,
fülemben zúg a levetett blúz meg a Tosca,
omnia vincit a prés,
fejemben sok gondolatszilvánk motoszka,
s ha rímre rímet vés,
megjárhatja az ember,
szakállá volt kender,
mert az úr immár nem ő,
ver a szív, zihál a tüdő,
versre nincs kiírva a tender,
ne röhögj, megváltó idő.

*

Káosz a világ és káosz a vers,
szétfő a föld, a líra nyers,
be kéne gyűjtani, be kéne gyűjtani,
keverni mint sót, tojást és lisztet,
keverni-kavarni, majd kinyújtani,
hallgatni Mozartot, és – ki ne mondd a rímet,

*

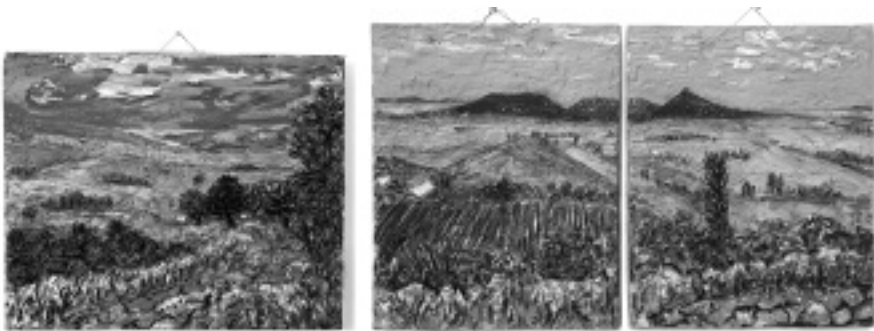
Csupa hágás a világ.
„A kobranyakú hullámokat meghágta a villám”
cikázott a Vénuszdomb taraján,
csiklón siklón csiklandozott, aztán visszabújt hüvelyébe,
született a nászból sok pici tejszínhabos fodor;
elfedi a kék s a látvány,
hogy „a többszázezerlőerős sovinizmus
meghágja a valóságot”
úgy kell neki, miért hagyja magát;
mi vagyunk a valóság, miért hagyjuk magunkat,
szerencsétlenek, akiket „ottfelejtett az Isten
élet és halál mezsgyéjén”

*

az élet egy genetikai költemény –
Istent játszik sok sarlatán,
milliárdokért addig kotlanak, míg kiköltik
a génmódosított életet

*

(Gondolatmontázs FO)
„Az élet egy lyukas stanicli”
„Élni és meghalni magyarul.”
„Innentől minden világos vagy mohács.”

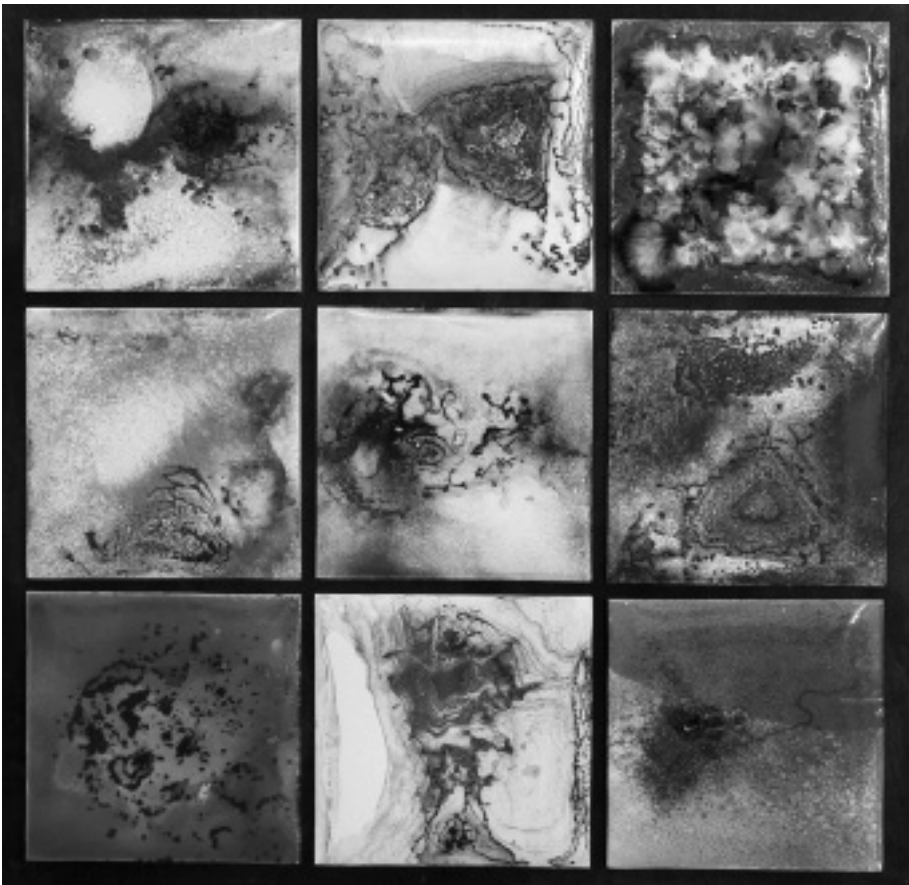
Baksa-Soós Krisztina: Római út, 2010

M. Kiss Katalin: At út (Töredékek), 2017

Tamás Áron: Folyamat – Pannónia arcai, 2015

Krajtsovits Margit: Per aspera ad astra (göröngyös út a csillagokig), 2017